

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om dokumenter med central information til investeringsprodukter

COM(2012) 352 final — 2012/0169 (COD)

(2013/C 11/13)

Ordfører: **Edgardo Maria IOZIA**

Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union besluttede henholdsvis den 10. september 2012 og den 11. september 2012 under henvisning til artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

"Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om dokumenter med central information til investeringsprodukter"

COM(2012) 352 final — 2012/0169 (COD).

Det forberedende arbejde henvistes til Den Faglige Sektion for Det Indre Marked, Produktion og Forbrug, som vedtog sin udtalelse den 25. oktober 2012.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin 484. plenarforsamling den 14.-15. november 2012, mødet den 14. november, følgende udtalelse med 138 stemmer for og 4 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1 Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU) bifalder Kommissionens forordningsforslag og mener, at det ligger i tråd med de indgåede forpligtelser om at udfylde hullet i EU's lovgivning, når det gælder beskyttelse af detailinvestorer.

1.2 EØSU understreger betydningen af denne retsakt, der for første gang regulerer alle typer komplekse finansielle produkter og sikrer, at de er sammenlignelige uanset typen af investeringsproduktudvikler – bank, forsikringsselskab eller investeringselskab – og værdsætter Kommissionens bestræbelser på at finde afbalancerede løsninger, der kan anvendes samtidigt af alle.

1.3 EØSU har i tidligere udtalelser opfordret til at indføre ensartede regler, der var klare, enkle og sammenlignelige, og hilser derfor forordningen velkommen samt håber, at man vil tage hensyn til de bemærkninger, der fremsættes i den foreliggende udtalelse, så forordningen bliver klarere og mere umiddelbart gennemførlig og gældende.

1.4 Til trods for de seneste tre års særdeles omfattende produktion af lovgivning bemærker EØSU, at det endnu ikke er lykkedes at nå to grundlæggende mål: at få markedet til helt at genvinde sit ry for høj integritet og at opnå et effektivt integreret marked, der er åbent for alle aktører. De allersensede finansskandaler har desværre afsløret, at de nationale tilsynsmyndigheder fortsat ikke yder en målrettet og beslutsom indsats for i praksis at sætte en stopper for flere af den slags handlinger, der påfører sparerne alvorlige tab som i tilfældet med manipulationen af Libor-renten. Der bliver ved med at blive lagt hindringer i vejen for den fulde gennemførelse af det indre marked med det sigte at beskytte nationale

virksomheders fordelagtige position. Der sker ingen væsentlige fremskridt mht. realkreditlån, sammenlignelighed og gennemsigtighed af omkostninger i forbindelse med anfordringskonti og grundlæggende tjenesteydelser, indholdet af basisprodukter, adgang til banktjenester for visse udsatte grupper, kollektive skridt, anerkendelse af bruger- og forbrugersammenslutningers ret til at tage retslige skridt, beskyttelse af grænseoverskridende kontrakter eller harmoniserede tvistbilæggelsesprocedurer. Det skal dog understreges, at Kommissionen arbejder på at lukke de eksisterende huller i lovgivningen.

1.5 EØSU vil gerne påpege, at der ikke er fastsat bestemmelser om muligheden for at pålægge sanktioner over for investeringsproduktudviklere fra tredjelande, som kan være vanskelige at retsforfølge, hvis de ikke overholder EU-lovgivningen. Udvalget foreslår, at de finansielle formidlere i sådanne tilfælde skal bære omkostningerne og påtage sig ansvaret for eventuelle overtrædelser af forordningen. Desuden bør de tredjelande, der huser de vigtigste finanscentre, opfordres til at vedtage tilsvarende regler og indarbejde dem i de retningslinjer, der er udarbejdet af Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB).

1.6 EØSU forstår godt Kommissionens bevæggrunde for sideløbende at operere med "dokumenter med central information", som er foreslået i den foreliggende forordning, og "dokumenter med central investorinformation", som blev fastlagt i direktiv 2009/65/EF og indføjet i Kommissionens forordning nr. 583/2010 af 1. juli 2010, men finder det nødvendigt at fremskynde vurderingen af, om der er behov for at bevare to forskellige dokumenter for finansielle investeringer. Udvalget foreslår derfor, at Kommissionen "senest to år" efter ikrafttrædelse af forordningen om investeringsprodukter bemyndiges til at foreslå en sammenlægning af de to individuelle dokumenter, således at kravene til investeringsinstitutternes oplysninger tilpasses kravene til dokumenter med central information.

1.7 EØSU er ikke enig i Kommissionens beslutning om at anvende delegerede retsakter i forbindelse med vigtige elementer af forordningen, som bør kunne håndhæves umiddelbart efter forordningens udstedelse. Navnlig indholdet af artikel 8, stk. 2, er henvist til delegerede retsakter. Dette omfatter de nærmere bestemmelser om udformningen og indholdet af de enkelte nøgleoplysninger, der skal indgå i dokumentet, af eventuelt yderligere indhold og af det fælles format, dvs. i praksis 90 % af bestemmelserne. Delegeringen af beføjelser i henhold til artikel 10, stk. 2, vedrører indhold af og betingelser for gennemgangen af oplysninger og eventuelle ændringer. Delegeringen af beføjelser i henhold til artikel 12, art. 4, vedrører betingelserne for at opfylde kravet om at udlevere dokumentet og metoden og tidsfristen for udlevering af dokumentet.

1.8 EØSU anbefaler på det kraftigste at revidere disse forslag og de formuleringer, der kan skabe forvirring eller usikkerhed, som f.eks. "i god tid" og "forvolde uforholdsmæssig stor skade", og opfordrer Kommissionen til bedre at specificere, hvilke procedurer der skal følges i tilfælde af overtrædelser i flere medlemsstater, og til at fastslå, hvilke myndigheder der er bemyndiget til at pålægge sanktioner, som i andre sager fastsættes af de europæiske tilsynsmyndigheder.

1.9 EØSU mener, at det er nødvendigt at bringe forslaget i artikel 15 om alternative tvistbilæggelsesprocedurer i overensstemmelse med de løsninger, der blev fremsat i forbindelse med revisionen af ATP-direktivet [COM(2011) 793 final] og indførelsen ved hjælp af en forordning af et system til onlinetvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerrådet [COM(2011) 794 final], som EØSU har afgivet udtalelse om⁽¹⁾. Kommissionen bør eksplicit nævne muligheden for at anlægge kollektive søgsmål eller gruppesøgsmål i tilfælde af ukorrekt adfærd, og det bør indføres i artikel 11.

1.10 EØSU foreslår, at der i forordningens tekst tilføjes en henvisning til den fortrydelsesret, der gælder i forbindelse med fjernkøb af finansielle produkter, og som er fastsat i MiFID-direktivet og i den eksisterende lovgivning.

1.11 EØSU finder det nyttigt at overveje muligheden for at samle alle dokumenter med central information om finansielle produkter på ét websted. Det ville gøre det lettere at sammenligne de forskellige produkter og skabe større gennemsigtighed på markedet.

1.12 EØSU er ikke enig i de foreslåede undtagelser vedrørende udlevering af dokumentet med central information, men mener tværtimod, at undtagelsen vedrørende fjernsalg bør fjernes, og at man nøje bør overveje de øvrige. Inden en bank eller forsikringskunde afslutter et køb over telefonen, bør vedkommende i god tid forinden modtage dokumentet med central information.

1.13 EØSU mener også, at det er nødvendigt at tilføje den reelle pris for slutbrugeren til listen over, hvilke oplysninger dokumentet med central information skal indeholde.

2. Resumé af Kommissionens forslag

2.1 Forordningsforslaget sigter mod at forbedre gennemsigtigheden på investeringsmarkedet for detailinvestorer. Der findes for øjeblikket ingen klare regler om informationskrav, og investorerne har ingen mulighed for helt at finde ud af, hvilke risici deres investeringer er udsat for.

2.2 I mangel af passende, enkle og forståelige oplysninger risikerer detailinvestorerne at betale urimelige priser, som ikke passer til deres risikoprofil, eller at gå glip af andre investeringsmuligheder.

2.3 Et ensartet, forenklet og standardiseret informationssystem gør oplysningerne sammenlignelige og forståelige og øger samtidig markedets gennemsigtighed og effektivitet.

2.4 For at afhjælpe denne mangel og med udgangspunkt i tidligere erfaringer med investeringsinstitutternes "dokument med central investorinformation" foreslår Kommissionen at indføre et dokument indeholdende kortfattede, sammenlignelige og standardiserede oplysninger og udarbejdet af investeringsproduktudvikleren.

2.5 Forordningen bør finde anvendelse på alle komplekse produkter, uanset format og struktur, der udvikles af finansservice-sektoren for at skabe investeringsmuligheder for detailinvestorer, og hvor det afkast, der tilbydes investoren, er afhængigt af resultatet af et eller flere aktiver eller referenceværdier, som ikke er en rentesats.

2.6 Dokumentet med central information skal udfærdiges i overensstemmelse med forordningens bestemmelser, og Kommissionen har beføjelse til gennem vedtagelse af delegerede retsakter at opstille krav om tilføjelse af yderligere specifikationer og oplysninger. Ved manglende overholdelse af lovgivningen eller manglende opfyldelse af de opstillede krav påhviler der produktudvikleren et erstatningsansvar for detailinvestorens eventuelle tab.

2.7 Forordningen fastlægger procedurer for fremsættelse af klager, tvister og et aktivt og rettidigt samarbejde mellem de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne skal fastlægge administrative sanktioner og foranstaltninger, der er effektive og forholdsmæssige og har en afskrækkende virkning.

⁽¹⁾ EUT C 181 af 21.6.2012, s. 93 og EUT C 181 af 21.6.2012, s. 99.

2.8 Overgangsbestemmelserne og de afsluttende bestemmelser fastsætter bl.a., at bestemmelserne om investeringsinstitutternes dokument med central investorinformation skal bevares i uændret form i fem år efter forordningens ikrafttrædelse. Den foreslåede forordning vil blive taget op til revision fire år efter ikrafttrædelsen. Ved den lejlighed vil der blive truffet afgørelse om fastholdelse af bestemmelserne i direktiv 2009/65/EF⁽²⁾, som netop handler om oplysningskrav til investeringsinstitutter.

3. Generelle bemærkninger

3.1 EØSU har siden januar 2008, i en udtalelse om grønbogen om finansielle tjenesteydelser i det indre marked⁽³⁾, efterlyst foranstaltninger, der kunne sikre, at de obligatoriske oplysninger til detailinvestorer var klare, udtømmende, væsentlige og gennemsigtige, herunder navnlig i forbindelse med pakkeprodukter og strukturerede produkter.

3.2 Vedtagelse af foranstaltninger, der i væsentlig grad kan mindske informationsasymmetrien mellem investeringsproduktudviklere og detailinvestorer, er en afgørende forudsætning for at skabe et indre finansielt marked, hvor der cirkulerer klare, præcise, enkle og sammenlignelige oplysninger. Kommissionens forslag er et skridt i den rigtige retning.

3.3 Muligheden for regelarbitrage mellem mindre restriktive og bekostelige regler og andre mere præskriptive regler fører til markedsforvriddning og skaber forhindringer for gennemførelsen af et ægte, gennemsigtigt og effektivt, indre finansielt marked.

3.3.1 Vedtagelse af et standardiseret format for oplysninger i EU er afgørende for at fremme udviklingen af et integreret grænseoverskridende marked. De nuværende lovgivningsmæssige forskelle landene imellem giver en urimelig konkurrencefordel til de virksomheder, der arbejder i lande, som ikke stiller nogen krav, da de uden videre kan tilbyde produkter, der potentielt indebærer alvorlige, skjulte risici.

3.4 Af disse overordnede grunde er EØSU enig i såvel henvisningen til artikel 114 i TEUF som i valget af en forordning. EØSU har ved flere lejligheder støttet dette redskab som den bedste løsning til at strukturere reguleringen af det finansielle område med det sigte at undgå *goldplating* og *cherry picking*, som typisk finder sted, når direktiver om finansielle aktiviteter gennemføres. Anvendelsen af artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union om nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet forekommer berettiget og velbegrundet.

3.5 Der bør gives oplysninger om indtjeningsmulighederne, inklusive eventuelle skatter og gebyrer knyttet til produktet. Hvis det finansielle produkt er baseret på forskellige valutaer,

bør der tages højde for kursrisikoen og produktets og den officielle denomineringsvalutas historik. Produktoplysningerne bør omfatte prisen angivet i oprindelig valuta og valutaen i det land, hvor produktet sælges. Dette ville i høj grad øge sammenligneligheden og forståeligheden for detailinvestorerne.

3.6 Efter EØSU's mening er det afgørende at øge de kompetente myndigheders tilsynsvirksomhed på såvel nationalt som europæisk plan. Udvalget er alvorligt bekymret over Kommissionens bemærkninger om, at det ikke er nødvendigt at styrke den rolle, som de europæiske myndigheder er tillagt i henhold til den foreliggende forordning. Det stigende ansvar, der pålægges, er ikke blevet fulgt op af en ordentlig vurdering af de disponible ressourcer. For eksempel havde Den Europæiske Banktilsynsmyndighed pr. 9. oktober 2012 i alt 84 ansatte til at varetage et meget stort ansvarsområde. Hvis man tilføjer ansvarsområder uden at tage hensyn til den permanente undtagelsestilstand hos myndighederne, kunne det fortolkes som det modsatte signal af det, der er hensigten med dette lovgivningsforslag.

3.7 EØSU understreger betydningen af reguleringen af informationsblade til investorer i investeringsinstitutter. Det europæiske marked er i høj grad blevet stimuleret, og gennemsigtigheden af informationsredskaberne (dokumentet med central investorinformation) har gjort det muligt at skabe et mere velfungerende marked. Kravene til dokumenter med central information er mere omfattende, og EØSU ser gerne, at man hurtigt går i retning af et enkelt dokument.

3.8 EØSU beklager, at der ikke siges noget om konsekvenserne for produkter fra tredjelande, og opfordrer Kommissionen til at overveje, om der bør tilføjes en eksplicit bestemmelse herom i forordningen. Formidlerne af disse produkter bør anses som de ansvarlige i stedet for produktudviklerne.

3.8.1 Finanskrisen i 2007/2009 var kendetegnet af "giftige produkter", der var "pakket" af de store amerikanske finansieringsinstitutter. De såkaldte *subprime-lån* viste sig at være tvivlsomme værdipapirer med en særdeles høj risiko, og de tre store kreditvurderingsagenturer fejlbedømte alle deres pålidelighed. For at kunne sælge produkter pakket i tredjelande er salgsmidleren nødt til at påtage sig produktudviklerens ansvar, da denne ikke kan forpligtes direkte af den europæiske lovgivning til at udarbejde dokumentet med central information.

3.9 Fragmenteringen af det finansielle marked er et andet problem, som forordningen kan være med til at løse. De mange forskellige regler har hidtil forhindret en egentlig integration af de nationale markeder, og det grænseoverskridende marked lider under dette virvar af regler, som øger omkostningerne og gør det lettere at undgå strammere regler, der i højere grad tager sigte på forbrugerbeskyttelse.

⁽²⁾ EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32.

⁽³⁾ EUT C 151 af 17.6.2008, s. 1.

3.9.1 Det er afgørende at støtte programmer om formidling af finansiel viden til forbrugerne. EØSU har i en initiativudtalelse ⁽⁴⁾, sagt at "Formidling af finansiel viden er, når alt kommer til alt, et aspekt af afgørende betydning for at bevare tilliden til det finansielle system og udøve et ansvarligt forbrug af finansielle produkter".

3.10 EØSU anbefaler, at konsekvensanalyserne tager højde for hele viften af love, der er under udarbejdelse, og de dertil hørende udgifter. En uberettiget overregulering ville medføre uoverskuelige omkostninger ikke alene for den finansielle sektor, men for økonomien som helhed. Hvis den finansielle drivkraft sættes ud af spil, kan det resultere i en hidtil uset krise, hvilket underbygges af de nylige erfaringer, som har kostet flere hundrede milliarder euro og har ført til en dramatisk økonomisk krise i flere lande.

3.11 I Kommissionens forslag omtales sælgerne udelukkende i forbindelse med deres ansvar og sanktionsordningerne. Der siges intet om uddannelseskrav til ansatte i virksomheder, der sælger finansielle produkter, og behovet for kraftigt at begrænse sammenkædningen af salget af specifikke produkter og udbetalingen af bonusser til de medarbejdere, der opnår de bedste resultater. Eftersom dette aspekt behandles i det nye MiFID-direktiv og har afgørende betydning, foreslår EØSU, at der i forordningen indføres en eksplicit henvisning til det førnævnte direktiv.

3.11.1 EØSU har flere gange påpeget, at en af de væsentligste årsager til de vilkårlige salg af giftige, utilstrækkelige eller yderst risikable produkter uden at give korrekt information, som har forårsaget enorme tab for investorerne, har været de finansielle virksomheders og bankernes irrationelle politik med at tildele ledelsen astronomiske bonusser på baggrund af meget kortsigtede resultater.

3.11.2 For at opnå disse resultater har man tyet til uhæderlig forretningspraksis, som domstolene i dag straffer med idømmelse af store erstatninger, som nogle banker og finansielle institutioner tvinges til at betale til deres kunder. Disse omfatter virksomheder, hvis aflønninger er baseret på salg, for enhver pris, af produkter med høje gevinster for sælgeren, og hvor der er opstillet målsætninger for hvert enkelt salgssted. Denne slags salgsmetoder egner sig måske til pølsesælgere, men ikke til banker, der arbejder med folks livsopsparinger!

3.11.3 Til trods for alle de iværksatte initiativer må vi desværre konstatere, at visse former for uhæderlig praksis fortsætter ufortrødent og går endda så vidt som til at manipulere referencerenten, som i den nylige Libor-skandale, med det sigte at generere ekstraordinære fortjenester. Denne adfærd, som kun berører en meget lille del af den europæiske finanssektor, skader hele sektorens ry og den samlede tillid, der er opbygget gennem års arbejde. Den finansielle sektor bør som helhed opretholde

meget høje og strenge etiske forretningsstandarder. Banksammenslutningerne bør slå hårdt ned på virksomheder og personer, der overtræder den generelle adfærdskodeks, og gå så langt som til at udelukke dem fra deres møder og forbyde dem at drive bankvirksomhed i tilfælde af alvorlige overtrædelser. Alt for ofte har de tiet om klart uhæderlig og ofte også ulovlig adfærd.

3.12 EØSU opfordrer indtrængende Kommissionen til at holde øje med effektiviteten af de sanktioner, som medlemsstaterne skal fastsætte. Der er stor forskel på, hvor alvorligt de nationale lovgivninger ser på lovovertrædelser og kriminelle handlinger på det finansielle område. Det hænger sammen med de enkelte landes forskellige økonomiske og juridiske kultur. Selv om det ikke er muligt at udstede EU-love på det administrative og strafferetlige område med dertil hørende sanktioner, bør Kommissionen tilstræbe at harmonisere ikke alene lovgivningen, men også sanktionerne så meget som muligt. Ellers er der en reel fare for, at man går fra dumping på lovgivnings- til sanktionsområdet, dvs. samme love, men meget forskellige sanktioner: man opererer derfra, hvor risikoen er mindst! Det er afgørende at gøre en indsats for at koordinere og skabe fælles retningslinjer, hvis reguleringen skal være effektiv og virkningsfuld. Udvalget anbefaler desuden at se på de forskellige typer sanktioner, der i nogle lande har administrativ og i andre juridisk karakter.

4. Særlige bemærkninger

4.1 Overordnet set er forslaget efter EØSU's mening velafbalanceret, men kan forbedres på de mangelfulde punkter, der er anført under de generelle bemærkninger.

4.2 EØSU er enig i beslutningen om at fokusere på produkter med relativt høje risikoprofiler for ikke at tynde den finansielle sektor unødigt med udgifter til at udarbejde oplysningsdokumenter, som i praksis ikke ville tjene noget formål.

4.3 EØSU bifalder, at forordningen klart anfører ansvarskæden og viser, hvem der har ansvaret for at udarbejde dokumentet med central information. Tidligere har usikkerhed om placeringen af dette ansvar gjort det vanskeligt at søge erstatning hos dem, der havde givet forkerte eller vildledende oplysninger, som havde ført til omfattende tab for detailinvestorerne.

4.4 EØSU tilslutter sig Kommissionens valg, som det længe har slået til lyd for, og som er baseret på den løsning, man har valgt for investeringsinstitutter, med et kortfattet dokument, som er præcist formuleret på et ikke-teknisk sprog uden fagjargon og affattet i et fælles format, som kan sammenlignes med andre produkter. Artikel 8 indeholder en klar og udtømmende liste over de oplysninger, som dokumentet med central information skal indeholde, og udvider listen med de reelle omkostninger, som detailinvestorerne skal bære.

⁽⁴⁾ EUT C 318 af 29.10.2011, s. 24.

4.5 Denne løsning ændrer imidlertid ikke ved behovet for at fortsætte bestræbelserne med at udvikle en formidling af finansiel viden⁽⁵⁾ som en del af skolernes pensum og som uformel uddannelse blandt ældre og husmødre. Særligt sårbare investorer har ikke altid den fornødne basisviden til fuldt ud at kunne forstå selv et forenklet dokument med central information. EØSU opfordrer Kommissionen til eventuelt i nye betragtninger i forordningsforslaget at understrege, at det er nødvendigt at fortsætte bestræbelserne på at udbrede formidlingen af grundlæggende finansiel viden blandt alle.

4.6 EØSU bifalder dette første forsøg på at skabe gennemsigtighed omkring omkostninger, risikoprofil og oplysninger om det pågældende produkts eller tilsvarende produkters tidligere resultater.

4.7 Forpligtelsen til at udlevere dokumentet med central information i tide, så detailinvestoren er fuldt informeret og bevidst om de pågældende risici er afgørende, hvis forordningsforslaget skal være effektivt. EØSU gør opmærksom på, at der ikke er anført klare frister for udlevering af dokumentet. Den valgte formulering "i god tid, inden transaktionen vedrørende investeringsproduktet gennemføres", synes ikke tilstrækkelig til at garantere, at detailinvestoren får alle de relevante oplysninger. EØSU er ikke enig i bestemmelserne om undtagelser for udlevering af dokumentet med central information, navnlig hvad angår fjernkøb.

4.8 EØSU finder det hensigtsmæssigt, at forordningen nævner, at køber i forbindelse med fjernsalg har fortrydelsesret, tilsvarende hvad der gælder for finansielle transaktioner.

4.9 EØSU anbefaler kraftigt, at man vedtager en fast, rimelig frist og indsætter den direkte i forordningens tekst frem for at lade det være op til efterfølgende delegerede retsakter, som i den finansielle sektor skaber usikkerhed omkring gennemførelsen. Desuden skal dokumentet i henhold til artikel 5 udarbejdes og offentliggøres på et websted, inden produktet kan sælges. Der er ingen grund til ikke på nuværende tidspunkt at fastsætte en obligatorisk tidsfrist, hvis overskridelse er ensbetydende med grov tilsidesættelse af forordningens mål og krav. En frist på mindst en uge, inden transaktionen kan gennemføres, forekommer rimelig. Dermed ville det være muligt at indsamle alle de nødvendige oplysninger og søge råd og udbede sig forklaringer. Investorerne ville være tilstrækkeligt beskyttet og have tid til at sammenligne konkurrerende salgstilbud. EØSU er ikke enig i at anvende delegerede retsakter på dette område, men mener, at de bør begrænses til et minimum og i form og indhold overholde artikel 290 i TEUF, dvs. at de skal anvendes på ikke-vigtige områder, hvor man ikke kan bruge andre instrumenter.

4.10 EØSU er enig i bestemmelserne i artikel 9 om behovet for at holde markedsføringsmeddelelser adskilt fra dokumentet

med central information og kravet om, at markedsføringsmeddelelserne ikke må indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information. Alt for ofte er giftige produkter blevet markedsført som sikre, understøttet af meget respektable kreditvurderingsbureauer, der med rund hånd har uddelt topkarakteren AAA. Gad vide hvorfor disse produkter er endt hos europæiske investorer?

4.11 Kommissionen har i kapitel III samlet bestemmelserne om klageadgang, tvistbilæggelse og samarbejde mellem myndigheder og i kapitel IV bestemmelserne om administrative sanktioner og foranstaltninger. Med forbehold af de ovenstående generelle bemærkninger ser EØSU meget positivt på beslutningen om at fastsætte de nærmere procedurer, metoder og vilkår for anvendelse af alternative ikke-lovbaserede tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med detailinvesteringer i finansielle produkter.

4.11.1 Samarbejde mellem de kompetente myndigheder er helt afgørende ifølge EØSU, der i flere tidligere udtalelser har efterlyst ikke alene anbefalinger, men bindende regler, som forpligter de nationale myndigheder til at samarbejde i så vid udstrækning som muligt iht. national lovgivning og procedurer. I tilfælde af åbenlys modstrid mellem lovgivninger bør de nationale modstridende bestemmelser i overensstemmelse med nærhedsprincippet erklæres ugyldige.

4.12 Artikel 22 indeholder efter EØSU's mening også en sætning, der kan føre til tvister i fremtiden. Den ekstra sanktion i form af offentliggørelse af overtrædelsens art og identiteten af de ansvarlige, som EØSU er helt enig i, ledsages af ordene "medmindre offentliggørelsen udgør en alvorlig trussel for finansmarkedernes stabilitet". Det fremgår ikke klart, hvem der skal vurdere truslens alvor. Er det Kommissionen, de nationale myndigheder eller de europæiske tilsynsmyndigheder? Ligeledes siges der heller intet om tilfælde af samtidig overtrædelse i flere medlemsstater af de forpligtelser, der er fastsat i forordningen. Hvem skal træffe afgørelse? Og hvad sker der, hvis én myndighed ikke ser offentliggørelsen som en trussel for de finansielle markeder, mens en anden gør? Hvilken procedure skal anvendes? Alle disse spørgsmål bør besvares, før man vedtager forordningen, som i sagens natur bør være enkel, klar og umiddelbart anvendelig, og som bør være affattet således, at den afværger risikoen for unødige tvister, som ville skade Europas interesser.

4.13 Kommissionen fortsætter med at udsende forslag, som indeholder adskillige delegerede retsakter. EØSU har gentagne gange stillet spørgsmålstegn ved legitimiteten af denne praksis, det reelle behov herfor og overensstemmelsen med bestemmelserne i TEUF's artikel 290 om delegerede retsakter og artikel 291 om gennemførelsesretsakter. Også i dette tilfælde mener EØSU, at Kommissionen foreslår løsninger, der vedrører centrale reguleringsspørgsmål. Artikel 8, stk. 2, indeholder f.eks. de nærmere bestemmelser om udformningen og indholdet af de enkelte centrale oplysningselementer, der skal indgå i dokumentet, om eventuelt supplerende indhold og om det fælles format for

⁽⁵⁾ EUT C 318 af 29.10.2011, s. 24.

delegerede retsakter, dvs. i praksis 90 % af bestemmelserne. Delegeringen af beføjelser i henhold til artikel 10, stk. 2, vedrører indhold af og betingelser for gennemgangen af oplysninger og eventuelle ændringer. Og endelig vedrører delegeringen af beføjelser i henhold til artikel 12, art. 4, betingelserne for at opfylde kravet om at udlevere dokumentet og metoden og tidsfristen for udlevering af dokumentet, hvilket er blevet kritiseret tidligere i nærværende udtalelse.

4.14 EØSU rejser det spørgsmål, om de delegerede retsakter nu også er nødvendige og falder i tråd med tanken bag den foreliggende forordning. Det er underforstået, at delegerede retsakter er meget lettere at forvalte, men de skal være i overensstemmelse med traktatens bestemmelser. I den relevante meddelelse fra Kommissionen ⁽⁶⁾ står der: "Artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, således som den fremgår af den traktat, der undertegnedes i Lissabon den 13. december 2007 (i det følgende benævnt "den nye traktat"),

giver lovgiveren mulighed for til Kommissionen at delegere beføjelser til at vedtage almen gyldige ikke-lovgivningsmæssige retsakter, der **udbygger eller ændrer visse ikke-væsentlige bestemmelser i en lovgivningsmæssig retsakt.**"

4.15 Efter EØSU's mening vedrører Kommissionens forslag om delegerede retsakter derimod væsentlige og afgørende bestemmelser af den lovgivningsmæssige retsakt.

4.16 Endelig er EØSU ikke enig i beslutningen om at bevare bestemmelserne vedrørende informationskrav til investeringsinstitutterne i uændret form i de kommende fem år og foreslår, at Kommissionen planlægger en revision senest to år efter vedtagelsen af nærværende forordning med det sigte hurtigst muligt at harmonisere alle vigtige dokumenter til investorer vedrørende alle typer finansielle produkter.

Bruxelles, den 14. november 2012

Staffan NILSSON

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽⁶⁾ COM(2009) 673 final af 9.12.2009.